

Lai rai Câu đối Tết Quý Ty

Hà Sĩ Phu

Bài thứ nhất: Khổ vì nói lái!

Ấy là cái Tết Kỷ Ty 1989, cũng năm Con Rắn, cách đây tròn hai giáp. Chuẩn bị cho ngày Tết, ông Chủ tịch UBND thành phố mới nhậm chức muốn mở đầu nhiệm kỳ bằng một Hội chợ tung bừng với nét văn hóa độc đáo khác những năm trước, bèn mời tôi đứng ra đảm nhiệm gian hàng Câu đối Tết. Ông chủ tịch còn gợi ý cụ thể là tôi nên mặc lễ phục truyền thống, áo the khăn xếp, cầm bút “đại tự”, bày mực tàu giấy đỏ, trái chiếu viết câu đối như những cụ đồ năm xưa.

Việc phụ trách gian hàng Câu đối thì tôi nhường ông Huỳnh Chùm, một người khá quen biết với dân Đà Lạt, tôi chỉ nhận sẽ đóng góp vào phần nội dung.

Tôi thức gần trắng đêm để tự tay viết một bảng quảng cáo (hình 1). Toàn viết phóng bằng tay, vì hồi ấy chưa hề có sự hỗ trợ gì của những kỹ thuật vi tính.

Các Câu đối giới thiệu phần lớn là để cho vui về ngày xuân, năm Rông sang Rắn, có gắn với xứ hoa Đà Lạt.

Ví dụ:

- Hội hoa Xuân bán khóm LONG TU, tiền chú RÔNG đi! (Long tu là tên một giống hoa Lan)

- Phiên chợ Tết mua rượu TAM SÁ, đón chàng RẮN tới!

Ngoài nghĩa Long là Rông, Sà là Rắn, câu đối nói đến chuyện bán-mua để mang tính chất một Hội chợ.

- Dân Cao nguyên mừng Tết bằng hoa, hoa BẮT TỬ, tình người bắt tử!

- Người Đà Lạt đón Xuân ở góc, góc TRƯỜNG SINH, chân lý trường sinh!

Bắt tử và Trường sinh là tên hai loại hoa và

cây cảnh ở Đà Lạt, câu đối ngợi ca phong thái sâu lắng của thành phố *tiểu Paris* sang trọng này.

Tự sự thì có câu:

- *Nồng hương rượu mới, thơm bình cổ !*
- *Chai bàn tay trắng , giữ lòng son!*

Ra điều rằng hình thức Câu đối đây tuy là *bình cũ nhưng rượu rất mới*, mà rượu này làm thơm cho bình!. Còn “ông đồ” như tôi đây thì cũng “chai tay” cuộc vườn, “ông bà đồ” sáng sáng vẫn thường chờ “đá cây” bằng xe đạp đến bán cho các tiệm cà phê để thêm thu nhập, chứ chả được thanh nhân như ông đồ của cụ Vũ Đình Liên, thực cảnh gia đình tôi lúc ấy như vậy.

“Phạm huý” nhất thì cũng “lèng nhèng” mấy câu chạm đến nỗi GIAN KHỔ của dân và sự Ô UẾ của các quan:

- *Đêm Ba mươi dựng NÊU thẳng lên Trời, hỏi người tốt không GIAN sao lắm KHỔ?*
- *Sáng Mồng một vẽ CUNG luôn xuống Đất, bực sân rêu đã UẾ lại nhiều...Ô!*

vân vân...

Ấy, đại khái thế, tóm lại là mọi chuyện bình thường. Chuyện rắc rối phát sinh là do mấy câu thơ “chết tiệt” được viết vào giấy khổ lớn treo ở gian Câu đối (Rất tiếc khi giẹp Hội chợ không giữ lại hay chụp lại được, nhưng nhiều anh em giờ còn nhớ như in).

Nguyên là, để cho rôm rả, ông chủ gian hàng Huỳnh Chùm viết một bài thất ngôn bát cú, cũng chuyện vui về ngày Xuân, nhưng cả 8 câu, câu nào cũng có chữ **Xuân** (vừa là mùa Xuân vừa là quý danh của phu nhân ông Chùm. Tác giả Huỳnh Chùm ra lời thách ai *họa* được bài thơ hơi rắc rối này sẽ có phần thưởng! Bốn câu đầu của bài thơ như sau:

Hội chợ hoa Xuân chẳng phải nghèo

Vui Xuân dân Việt nhớ làm theo

Tùy duyên văn ý đề Xuân đối

Xướng xuất thơ Xuân họa cảnh treo...

Chờ mãi chưa thấy thi sĩ nào ra bài “họa”, tôi là một trong hai “khổ chủ” đành “thân chinh” họa mấy câu, chỉ xin họa 4 câu đầu. Làm xong cũng phải viết ra giấy lớn, treo bên cạnh để gợi ý cho bà con hưởng ứng. Bốn câu ấy như sau, đề là **Vịnh gian hàng Câu đối**:

Giữa chốn Uy danh, cảnh ĐỐI nghèo !

Thấy ĐỐI thì anh cũng ĐỐI theo!

Thời đại mưu lanh nhiều ...ĐỐI thủ,

Dân quyết làm ra ĐỐI để...treo!

Trong bài chủ mỗi câu đều có chữ XUÂN thì bài họa câu nào cũng có chữ ĐỐI để “tức cảnh” cái gian Câu đối trong hội hoa Xuân. Rất nghiêm, rất chính.

Hôm tổng kết Hội chợ, có mặt các quan chức tỉnh và thành phố, Ban Tổ chức nhận thấy về gian hàng Câu đối thì Tú-Xuân (bút danh của Hà Sĩ Phu lúc ấy) có công đóng góp nhiều về thơ và Câu đối tất nhiên khen thưởng. Phần thưởng có gì đâu, một cuốn lịch Kỷ Ty, in đẹp, khổ lớn. Thì đáng quý là ở cái tinh thần, chứ sống với nhau ai lại “duy vật duy việc” cho nó tầm thường con người ra?

Tôi đem phần thưởng về treo, nhưng cũng chẳng ngó ngang gì đến (bây giờ cũng chẳng nhớ mặt mũi tờ lịch ấy thế nào). Nhưng khoảng một tháng sau, một vị hàng xóm đảng viên cao tuổi đột nhiên sang chơi. Sau khi “mừng” tôi được cái...giải Xuân cao quý bèn bảo nhỏ:
Nhưng chú cẩn thận nhá, các “lãnh đạo” đã dịch được bài thơ “nói lái” của chú rồi

đấy... Tôi cười và cãi lại: Cái tiếng Việt mình nó rắc rối, các vị chấp làm gì. Ví dụ báo chí viết về “Chính phủ” mà các vị cứ dịch thành “Chú phính” thì chết người ta à?

Ít lâu sau, một hôm đạp xe ngang qua cửa quán của thằng bạn tôi thì bị bạn gọi giật lại : *Ê này Tú Xuân, vào đây, vào đây!*

Đây là quán của vợ chồng Hà Linh Chi. Linh Chi tên thật là Đệ, nhà thơ tài hoa xứ Huế, vợ là Kim Chi thân với vợ tôi. Hôm nay vợ đi vắng Linh Chi phải trông hàng.

- Làm ly rượu cực kỳ đã! Nhà Sinh hoá thử kiểm nghiệm một hớp xem bao nhiêu độ nào?
- Chà chà, gớm đây, phải trên 50 độ?
- Giỏi, 60 độ, nếp quê đây, thơm không?
- Ủ thơm, phải nhấp từng giọt, chấy họng xong lại ngọt mới lạ?
- Ngọt nhưng mà...cay!

Nói xong hấn phá lên cười : *Bây giờ tau hỏi tội mi...*(rồi hấn đọc oang oang trong hơi rượu):

Giữa chôn DUY ANH, Cảnh...đéo ngời !

Thối đấy, thì Anh cũng...đ... thôi!

Thời đại...lưu manh nhiều,...đủ thối !

Dân quyết làm ra! Đ... để trôi!

(Câu cuối cùng hấn không ngâm mà quát lên như dọa nạt)

- Tau dịch thơ thằng Tú Xuân đã chính xác chưa?
- Ủ, chịu rồi. Nhưng hình như “họ” cũng biết?
- Thì tau đọc lên họ mới ngó ra, chắc tiếc cuốn lịch đã trao nhầm. Nhưng thôi, tau thưởng mi chén rượu 60 độ này. Sướng!

Chả là năm ấy dư luận đều biết hai vị quan đầu tỉnh xung khắc nhau như mặt trăng mặt trời, Bí thư tỉnh là Tám **Cảnh**, Chủ tịch tỉnh là Duy **Anh**. Nhưng cả hai đều dính những vụ tai tiếng về tài sản và nhà đất, bị dân chúng đàm tiếu. Bài thơ lời tên hai quan đầu tỉnh ra nhạo báng, lại đe “*Dân quyết làm ra, đ. để trôi*”? Đáng tội chết chứ chả...

Thằng bạn lại tiếp: *Khá khen, mi không phải người Huế mà “lái” cũng khá. Đọc xuôi là một bài thơ vắn EO (nghèo, theo, treo), đọc lái thì thành bài thơ vắn ÔI (ngồi, thôi, trôi). Đọc xuôi thì hiền, đọc lái thì...đểu (!) . Hấn vừa nói vừa cười khà khà, vừa dí ngón tay vào trán tôi. Tôi cũng cười, gạt tay hấn ra. Nhưng hấn chưa tha:*

- Chưa hết tội! Nghe Câu đối của mi đây:

Tết đến trăm hoa..., nô nức nở!

Xuân về muôn ý tứ..., tung bay!

Trăm hoa thì nô nức... nở, muôn ý tứ thì ...tung bay. Câu đối nghe thì phơi phới, nhưng mi không lừa được tau. Phải ngắt câu thế này :

Tết đến trăm hoa nô... nức nở!

Xuân về muôn ý... tứ tung bay!

Trăm **hoa** nhưng là **hoa nô** , là trăm thằng nô lệ hay một trăm con Kiều phải làm đi? **Nức nở** chứ có phải hoa nở đâu? Rồi “*muôn ý*” mà “*tứ tung bay*”, ý dân mà **bay tứ tung** tức là lòng dân ly tán chứ gì nữa? Mi đểu!

Chưa hết nhá...

Nếu tôi không ngăn hấn lại, buộc hấn chạm ly (chạm hai cái chén hạt mít), bắt hấn phải *khà* một nhát cho cạn để phanh hấn lại thì không biết hấn còn móc ra của tôi những chữ nghĩa chết người gì nữa? (Quả thực bạn bè sao mà dẫu được nhau? Nói ra nửa lời đã hiểu..., nhưng mi giảng cho họ hiểu sớm thế để gây thù oán làm gì hả giời? Hôm nay ôn lại kỷ niệm khoái trá này thì mi đã xa rồi, Linh Chi ơi).

Bằng đi hai năm, câu chuyện bài thơ nói lái tưởng đã nguội. Tuy một đôi lần nghĩ đến cũng thoáng lo, có người trong “hệ thống chính trị” còn nói nhỏ cho biết “họ” thù đến chết đấy. Tôi không tin, chuyện vặt, rồi lại cười một mình. Thôi thì là chuyện đã qua.

Đến một buổi chiều.

Mới chạng vạng tối, vợ tôi vừa trông quán vừa dọn cơm. Vừa cầm đũa thì bà Lý, bạn cùng phổ với vợ tôi đến chơi. Vì là bạn quen nên vừa ăn vừa trò chuyện.

Bỗng bộp một phát. Chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì vợ tôi ngã lăn ra, bát cơm rơi vỡ tung toé. Bà Lý ôm lấy vợ tôi. Còn tôi theo linh tính ngó vội ra cửa, vừa lúc phát hiện một thanh niên từ phía tủ lạnh trong nhà tôi chạy vụt ra ngoài. Tôi gọi giật lại, anh ta phân bua: Cháu bị nó ném, không hiểu sao nó ném.

Hòn đá kỷ niệm

Quay lại, thấy vợ tôi tím rập một bên má. Cạnh chiếc bát vỡ là một cục đá to bằng nắm tay, nặng ngót nửa ký. Hàng xóm thấy động một vài người chạy sang, nhận ra cậu thanh niên tên là Phương người cùng phổ. Phương phân bua thêm: tự nhiên nó gây sự, ném cháu. Bị hỏi gặng Phương bảo có biết nhà thằng kia (?)...

Lúc ấy là 7 giờ chiều ngày 24 tháng 2 năm 1991.

Mấy hôm sau tôi có viết đơn trình báo vụ việc, cũng có công an khu vực đến nhà, hỏi han vài câu và hứa tìm ra thủ phạm nhưng rồi chẳng có ai điều tra gì cả...

Ít lâu sau, một người bạn đồng hương Bắc Ninh, cũng là Trung tá công an, đến an ủi: *Chắc là bọn du côn du kê gì đó, chuyện ngẫu nhiên, điều quan trọng là chị chỉ bị thương nhẹ phần mềm, “xấu gái” đi một tý nhưng vài ba tháng là khôi thôi.*

Tôi đỡ lời: *Vâng chắc ngẫu nhiên, nhưng trời Phật vẫn xuất hiện đúng lúc, nếu Trời không tránh cho, mình biết đâu mà tránh? Chỉ trạch đi mấy phen là vỡ sọ rồi chú ạ, phúc nhà tôi còn to. Tôi sẽ giữ hòn đá này làm kỷ niệm (Hình 2).*

Phải đến mấy năm sau, vết bầm trên má vợ tôi mới lành hẳn, nhưng vết bầm ký ức thật khó phai. Tôi cảm tình con Rồng mà cứ đến mỗi năm con Rắn tôi lại nghe trong lòng hơi.. nhồn nhột, nhớ về một vết “dại” văn chương...

Những ngày đón Tết con Rắn 2013

HSP

<http://www.boxitvn.blogspot.de/2013/01/lai-rai-cau-oi-tet.html>

<http://www.boxitvn.blogspot.com/2013/02/lai-rai-cau-oi-tet.html>

Bài thứ hai: RỒNG RẮN lên mây !

Năm nay Rồng sang Rắn, lòng lại bồi hồi nhớ những đêm trăng tuổi thơ, mấy đứa rủ nhau chơi trò *Rồng rắn lên mây*...

Trò chơi đồng giao này chia làm 4 đoạn:

1/ Đoạn 1: Lên trời tìm thầy thuốc.

Đám trẻ túm eo nhau thành chuỗi như rồng rắn vừa đi quanh khoảng sân sáng trăng, vừa hát như gõ cửa nhà “thầy thuốc”:

Rồng rắn lên mây, có cây núc nác, có nhà điếm binh, thầy thuốc có nhà không? Thầy thuốc trả lời đi vắng (người nhà thầy thuốc trả lời thì đúng hơn) vì lý do gì đấy do lũ trẻ tưởng tượng ra. Cứ thế vài lần.

2/ Đoạn 2: Xin thuốc và cho thuốc.

Thầy thuốc và Rắn giáp mặt:

- *Rồng rắn đi đâu?*
- *Rồng rắn xin thuốc rịt đầu cho con.*
- *Con lên mấy?*
- *Con lên một.*
- *Thuốc chẳng hay!*
- *Con lên hai.*
- *Thuốc chẳng hay!... ..*

Cứ thế tăng dần đến “*Con lên mười*” thì “*Thuốc hay vậy*” (lúc ấy thầy thuốc mới đồng ý cho thuốc, cho phương án điều trị).

3/ Đoạn 3: Sự trả giá cho liều thuốc.

Thầy thuốc bắt đầu đòi trả công, giữa hai bên có cuộc mặc cả, thầy thuốc đòi:

- *Xin khúc đầu!* (xin đầu người ta thì chết người ta à, nên Rắn cự tuyệt)
- *Những xương cùng xấu!* (Rắn từ chối trả giá)
- *Xin khúc giữa!* (cũng giết người ta luôn)
- *Những máu cùng me!* (ý nói đây cũng là chuyện giết người)
- *Xin khúc đuôi!*
- *Tha hồ thầy đuổi được (thì) thầy ăn!* (chấp nhận sự thách thức)

4/ Đoạn 4: Cuộc chiến giữa “*thầy thuốc*” và phía bị mang ơn

Theo lời chấp nhận, thầy thuốc đuổi bắt “*khúc đuôi*”, nhưng “*đầu Rắn*” giang rộng hai tay chặn lại để bảo vệ đuôi, trong khi thầy thuốc tìm mọi cách để chop cái đuôi cho kỳ được. Chop được đuôi Rắn thì ván chơi kết thúc để chơi lại ván khác... ..

Tuy chưa xác định được tác giả và thời điểm xuất hiện trò chơi này, nhưng ai cũng mang máng thấy trò chơi phản ánh một thời cuộc nào đó của vận mệnh nước nhà. Có người cho đây là thời kỳ Nam Bắc phân tranh Trịnh Nguyễn, có người cho đây là cuộc chiến giữa dân ta và Thực dân Pháp, và cũng có người cho đây là “lời sấm” ứng với cuộc Nam Bắc Quốc Cộng phân tranh vừa qua và quan hệ với “ông bạn vàng” Trung quốc hiện nay.

Tôi nghĩ rằng trò chơi này *ứng vào nhiều thời kỳ đều được*, vì bài học bi hài này còn xoắn chặt với số phận dân tộc Rồng Tiên (hay Rồng Rắn) này, có thể *lặp đi lặp lại nhiều lần* do điều kiện địa chính trị tự nhiên và cội nguồn dân tộc, chùng nào dân tộc chưa có một sự trưởng thành căn bản để thoát khỏi số mệnh.

Bài học ấy là: Nếu một đất nước lạc hậu còn mang bệnh nan y (cần thuốc “*rit đầu*” là do bệnh từ đầu óc, từ não trạng, hay từ giới cầm đầu?), nhưng không có phương thuốc tự chữa mà phải “xin phương thuốc” từ kẻ bên ngoài xa lạ (phải lên trời, lên mây, sang Moscou, sang Bắc Kinh) thì “*thầy thuốc*” nào cũng đòi trả giá cả, và cuối cùng “*nhân dân vẫn chỉ hoàn là cái lưng con ngựa, chỉ thay người cưỡi*” như lời Phan châu Trinh là đúng lắm vậy. ***Kẻ đã là “ân nhân” nhưng sau lại chuyển thành kẻ xâm lược là bài học quá lớn, không có gì khó hiểu, vấn đề là khi nó đã trở mặt thành kẻ xâm lược mà còn khư khư giữ cái “ơn” lúc trước thì còn ngu muội nào hơn, và nếu cứ trượt dài trên dốc ngu muội, dâm lao phải theo lao, thì khoảng cách từ đó đến chỗ bán nước phông có đâu xa?*** Bài học rút ra không phải là nghi ngờ hết thầy, là tự thu mình, cự tuyệt mọi ân nhân, cự tuyệt sự tìm thầy tìm thuốc để lại chết trong một thái cực ngu muội khác. Túi khôn của một dân tộc có gì khác hơn là sự sàng lọc cho đúng bạn tốt mà chơi, đường sáng mà theo, bụi rậm mà tránh?

Mười hai con giáp chỉ là những tượng trưng có tính chu kỳ để đo thời gian, nhưng với dân Việt Nam thì hai con Rồng-Rắn quả có thân tình đặc biệt, vừa thiêng, vừa yêu vừa sợ. Một đất nước dài loẵng ngoẵng cong như con rắn với 3 khúc khá khác biệt, đảng ngoài đảng trong, rồi 3 kỳ phân định, mấy cuộc phân tranh, các cường quốc thay nhau giăng xé... Cho nên không lạ, người Việt gửi gắm nỗi lòng đau đáu tâm can về vận nước vào một trò chơi đồng dao *Rồng rắn lên mây*... Trò chơi đã qua nhiều thế kỷ mà đến cuộc bàn giao Rồng-Rắn năm 2013 này vẫn làm nhói tim những thế hệ a còng.

Đất nước Rồng-Tiên này có phải đã thêm một lần đại dột rủ nhau Rồng Rắn lên mây ảo vọng, xin bài thuốc có Mác có Lê để đến nỗi chịu ơn một anh thầy thuốc bợm già đầy duyên nợ, đang đòi nợ bằng những thứ thiêng liêng mà dân Việt Nam mình thà chết chứ không bao giờ chấp nhận.

Xin mở đầu cảm hứng Câu đối Tết năm nay :

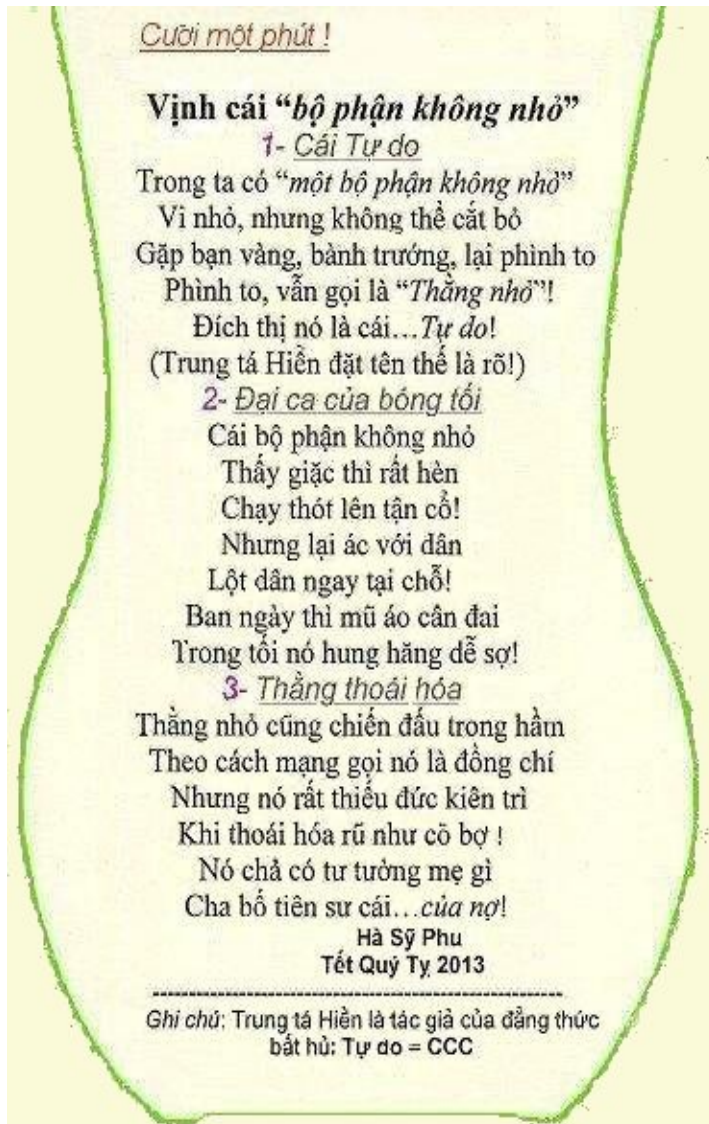
-Chuyện Rồng-Rắn lên mây, ***thầy thuốc ấy đòi công ba(từng) khúc ruột !***

-Tình Việt-Trung xuống dốc, ***bạn vàng đây xiết nợ một (cả) sơn hà?***

- HSP -

http://www.boxitvn.blogspot.de/2013/01/lai-rai-cau-oi-tet_27.html

Bài thứ ba: **Rắn cũng phải ...cười !**

(Tếu táo cùng Quý Ty)

Nhạc...bạc... nhạc !

(Thân tặng nhạc sĩ Đinh Tặc)

Ai đem điệu “thứ” rất SI
 thành LA-THĂNG-TRƯỜNG,
 nghe thì tưởng ngon

Khoá VÀNG
 đầu phải khoá SON (SOL)
 ĐÔ-LA hai nốt
 TRẮNG
 TRÒN...
 cứ chơi!

Một canh bạc...nhạc, ớn rồi
 Sao anh “Vua nỏ”
 còn chơi ...
 xập...
 xì...ình...ình...?

Những “cặp đôi” kỳ lạ

Kẻ **SĨ** không thấy **DIỆN**
 Dân **BẦN** nên rất **TIỆN**
 Có **CÔNG** thì rất **NÔNG**
 Biết **TỤNG** không biết **KIỆN**

Càng **LỎI** lại càng **LEN**
 Chưa **CHÍNH** đã đòi **CHUYÊN**
 Tưởng có **TIỀN** là **TIẾN**
 Nghĩ **TỔ** mình là **TIÊN**
NGUY BIẾN thì **NGỤY BIỆN** !

Ảnh “đẹp” trong năm:

Ảnh được tìm thấy trên Facebook
 của Quỳnh Vy

Tè giữa “con người” !

Vén Văn hóa (*) tưới vào **Văn hóa**
 Lo gì Văn hóa chẳng xanh tươi ?

Đoàn kết thiêng như con người mắt
 Anh cu tè vào giữa “con người” !

Đề cho thiên hạ sinh mù cả
 Anh Chột khinh đời đến thế thôi!

(*) Bộ nam phục này đích thị Văn hóa truyền thống đậm đà bản sắc
<http://www.boxitvn.blogspot.de/2013/02/lai-rai-cau-oi-tet.html>

Bài thứ tư: **Ếch Rắn giao tranh**

Đối với con người, Rắn có hại nhiều hơn có lợi nên thường tránh xa. Tuy cũng có nơi thân thiện nhưng nhìn chung thì con người sợ Rắn. Bệnh sợ rắn (*Ophidiophobia*) có vẻ là một bệnh bẩm sinh của con người, hình thành từ trong lịch sử đấu tranh sinh tồn, hơn là bệnh do tâm lý hay kinh nghiệm cá nhân, vì nhiều người tự nhiên có ám ảnh sợ Rắn mặc dù chưa nhìn thấy Rắn bao giờ.

Ngay cả tục thờ Rắn (*ophiolatry*) chủ yếu cũng do sợ mà ra. Thói đời, khi ghê sợ nhưng đành chịu không tìm được cách đối phó thì liền coi đó là vật thiêng phải tôn thờ, mà thờ lâu quá có khi lại sinh ra yêu mới khổ! Ôi chao, “*Tình yêu*” là thứ mà các nhà văn nhà thơ coi là linh thiêng bậc nhất nhưng đôi khi (đôi khi thôi nhé) lại chỉ do bất lực, do bị áp đặt, do bất khả kháng mà ra. Mà khi đã buộc phải yêu thì thường nghĩ ra những thứ lý luận để tự biện minh, che giấu sự thua kém của mình. Tội nghiệp cho con người, hội chứng *Stockholm* yêu kẻ nguy hiểm hại mình cũng do một bản chất như vậy.

Động vật thượng đẳng như người mà còn sợ Rắn thì những loại ếch ộp, cóc nhái ễnh ương sợ Rắn đến mất hồn là chuyện đương nhiên. Những ai có nhà vườn, ban đêm từng được nghe tiếng kêu thảm thiết của một chú ếch nhái, đang tuyệt vọng trước hàm một con Rắn thì ắt hiểu thấu cái thành ngữ thế nào là “*kêu oai oái như rắn bắt ngóe*”.

Nhưng quy luật dẫu đương nhiên đến đâu cũng vẫn có ngoại lệ. Nếu bảo Tạo hóa sinh loài Rắn để “đánh chính” cho bọn Ếch nhái sinh sản tùm lum, như loài mèo để đánh chính loài

chuột, thì Tạo hóa cũng cho Ếch nhái một cơ hội “phản biện”, ấy là sinh ra loài **Ếch xanh Australia** thích ăn thịt Rắn như ta ăn gỏi. (hình bên).

Câu chuyện ngược đời Ếch ăn thịt Rắn, kể ra cũng chẳng phải chuyện gì ghê gớm, nhưng trong bối cảnh Việt Nam đang có một “cuộc chiến sôi động” liên quan đến Ếch, vào thời khắc “Long vĩ sà đầu khởi chiến tranh” của Sấm Trạng Trình

này, dường như đang có sự ứng nghiệm rất kỳ lạ!

Sự kiện nóng hổi nhất là hội nghị TW6 cuối năm con Rồng vừa rồi đã “đề” ra một chú **ẾCH** khổng lồ, mà tên bị gọi chệch đi là “**đồng chí X**”! Ngay khi ra đời, **đồng chí Ếch** đã lập một chiến công vĩ đại chưa từng có là vô hiệu hóa được trung tâm quyền lực tuyệt đối của xứ sở, nơi các “*vua tập thể*” bấy lâu vẫn được coi là người nắm giữ toàn bộ ấn tín và khuôn vàng thước ngọc truyền lại từ các *tiên đế* gồm “*mấy ông có râu*” vĩ đại! Quyền lực tối cao ấy

giáng xuống đâu là chỗ ấy chết cứng, cúi đầu, không nhúc nhích. Nay không biết chú Ếch không lờ có quái chiêu gì mà khiến cho các Vua tập thể mặt mũi đăm chiêu, đức Vua tối cao đã phải ngậm ngùi rơm róm mấy giọt **nước mắt cá...nhân** và xin “*tạm rút lui*” một cách rất có trật tự, hẹn đến hồi sau sẽ tiếp?

Nhưng ở đời, cao nhân tất hữu cao nhân trị thì “*cao vật*” cũng có “*cao vật*” trị! “*Cao vật*” cứu nguy lúc này không ai khác, chính là Rắn! **Đồng chí Rắn** sinh đúng năm con Rắn 1953, oai phong xưng “**Bá**” một vùng, tuy không phải Hùm nhưng “*mắt thần khi đã quắc*” trong rừng núi Ngũ Hành thì cũng khiến cho “*mọi vật đều im hơi*” chứ đâu có xoàng? Cuộc chiến giữa Rắn và Ếch tất nhiên nổ ra, hứa hẹn nhiều pha cụp lạp. Ai *gian* hơn ai, ai *hùng* hơn ai, chưa biết.

Không biết tự bao giờ, ông cha ta lại hình dung ra cái cảnh ngược đời:

*Bao giờ cho đến tháng ba,
ẾCH cắn cổ RẮN tha ra ngoài đồng...*

Ếch cắn cổ Rắn? Rắn vẫn bắt ngóe chứ đồng chí Ếch lại soi tái được đồng chí Rắn ư? Biết đâu đây, xứ này đã quen với quá nhiều nghịch lý và phản nghịch lý, mọi sự đều có thể. Ăn thua là ở thời cơ và “*công lực*”. Thời cơ thì biến chuyển khôn lường, còn “*công lực, chương lực*” thì quy luật xưa nay vẫn tỷ lệ nghịch với sự giáo dục và chữ nghĩa, càng ít chữ nghĩa thì *công lực* càng phi thường.

Có người coi câu ca dao trên đây là lời Sấm, ứng cho năm nay. Mà đã là Sấm thì chữ nghĩa rất bí hiểm, phải “*luận*” mãi mới ra. Nên họ xì xào rằng sự rắc rối ở đây còn ở chữ “**tha**”, *tha* là lôi ra đồng để soi tái, hay *tha* đồng nghĩa với *thả*, là buông tha nhau ra? Có khi hai bậc hào hớn ấy chỉ dọa nhau chơi rồi cọp nào lại về rừng ấy, chứ chẳng anh nào nuốt được anh nào chẳng? Phải để hạ hồi phân giải.

Mặc, người làm câu đối thì cứ biết làm câu đối mừng Xuân (chứ chẳng mừng đồng chí Rắn đồng chí Ếch nào hết).

Nhân câu ca dao (hay lời Sấm) nói trên, với chữ “*tha*” hóc hiểm, hủ nhơ tôi xin xuất một vé đối vui, mời các “*đối sĩ*” cao thủ thử tài:

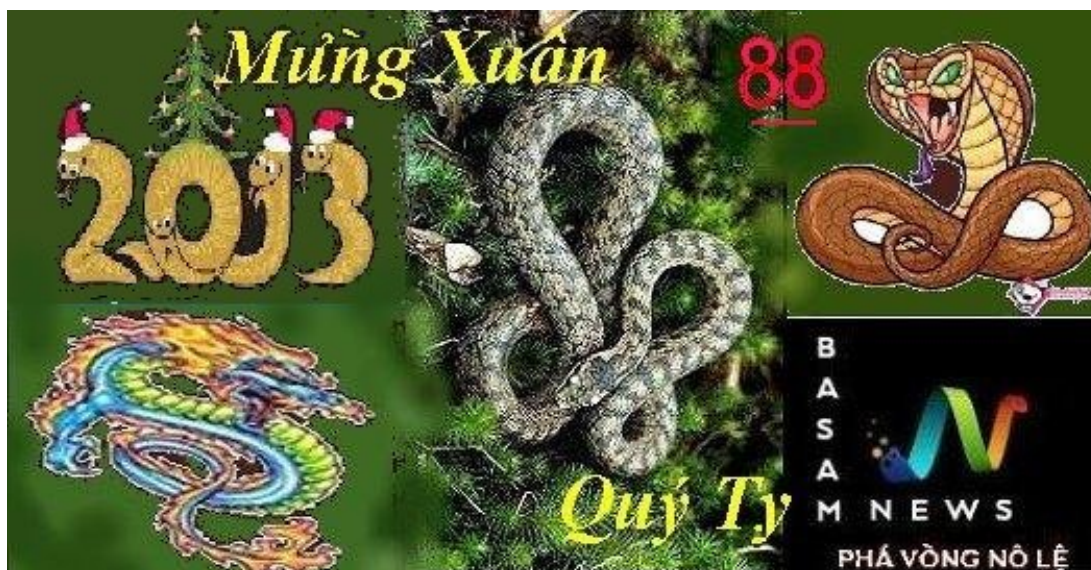
Ếch “*tha*” cắn Rắn ra đồng, Ếch “*tha*” Rắn, Rắn không “*tha*” Ếch?

H.S.P

http://www.boxitvn.blogspot.de/2013/02/lai-rai-cau-oi-tet_3.html

Bài thứ 5**Câu đối Mừng Xuân Quý Tỵ**

Hà Sĩ Phu kính chúc

Câu đối 1:* **RẮN** đọc cuốn vòng hai số Tám, chặn lối nhân quyền!* **RÔNG** thiêng bay tạc một chữ Đồng, phá vòng nô lệ! [1]

Hà Sĩ Phu

[1] Kính tặng [Lời kêu gọi thực thi Quyền Con người theo Hiến pháp tại Việt Nam](#)với ngót 4 ngàn chữ ký, yêu cầu Quốc hội Việt Nam hủy bỏ **Điều 88** Bộ luật Hình sự về “tội tuyên truyền chống nhà nước CHXHCN Việt Nam”Câu đối 2:- **Nhâm Thìn** nở rộ “**In-tờ-nét**” !- **Quý Tỵ** phơi trần “**Sí-hảo-lin**” !

(Sí hảo lin=tứ hảo lân=四好鄰=láng giềng 4 tốt)

Câu đối 3:-Chuyện Rồng-Rắn lên mây, **thầy thuốc** ấy đòi công **ba**(từng) **khúc ruột** !-Tình Việt-Trung xuống đốc, **bạn vàng** đây **xiết nợ một** (cả) **son hà**?Câu đối 4:- **Thắng** đã **thua** chưa, “**Bên thắng** cuộc” nổi lên... “**Đồng Chí Éch**” (X)?- **Thành** hay **bại** nhỉ, “**Cuộc Thành** đờ” dẫn xuống... “**Quảng Nam Khu**” !

(Quảng Nam khu sẽ vui vầy cùng Quảng Đông, Quảng Tây)

Câu đối 5:- Điều La Thắng mà Giáng mà SI, sinh quái vật “**xe không chính chủ**” !- Dáng Hiền Đức vừa Nhân vừa Dũng, diệt mãng xà “**sở hữu toàn dân**”!

Câu đối 6:

- * Cái không nhỏ lộ hàng coi dễ sợ !
- * Thằng rất to thoái hóa nghĩ mà kinh !

Câu đối 7:

- Thấy **Rồng đen lộn xộn** mà ghê, trần trụi lộn nhau, **mặt thương cấp** lộ hàng coi dễ sợ!
- Nghe **Rắn hổ phì phì** cũng tởm, ngang nhiên cướp đất, **khó dân nghèo** xơ xác nghĩ mà thương!

Câu đối 8:

- Giặc 4 tốt và mồm quân bán nước !
- Cờ 6 sao lộ mặt lũ buôn dân !

Mời đối

Xuất đối 1

- * Vận nước chẳng lo, rượu **Rắn** cứ say **trần quý ty** !
(Thành ngữ **trần quý ty** do nạn lụt lịch sử năm Quý Tỵ 1893, nước tràn lên lán khắp nơi, có thể chờ thuyền trong đường phố, dân chết rất nhiều).

Xuất đối 2

- * **Rắn** độc cuộn vòng **hai số Tám**, hồng khóa **Nhân quyền**?

Xuất đối 3

- * Đầu xuân quan **Ếch (X)** vi **hành**, **Ếch** đi **kiệu Ếch** không sợ **Rắn**!
(dưa **hành** và dưa **kiệu** là hai món không thể thiếu trong ngày Tết, kiệu vừa là cái kiệu vừa là bước ngựa đi thủng thẳng ung dung)

Xuất đối 4

- * **Thắng** đã **thua** chưa, "**Bên thắng cuộc**" nổi lên... "**Đòng Chí Ếch**" (X)?

Xuất đối 5

- * **Ếch** "**tha**" **cổ Rắn** ra **đồng**, **Ếch** "**tha**" **Rắn**, **Rắn** không "**tha**" **Ếch**?
(lưu ý chữ THA hai nghĩa ngược nhau)

Xuất đối 6

- * Xuân **Quý Ty**, **quý** vị **ty** nhau, ngôi thấp ngôi cao, **đồng chí Rắn ty** **đồng chí Ếch**!

Nhân Tết Con Rắn xin có mấy câu xuất đối nôm na, mong được các thi hữu cho lời xướng họa để thêm phần vui vẻ ngày xuân, có điều gì sơ xuất xin rộng lòng lượng thứ.

HÀ SĨ PHU

Trân trọng <http://www.boxitvn.net/bai/44853>